

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **JUDr. P. O.** proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 26. 5. 2009, čj. 190184/09/001961104568, o kasační stížnosti Generálního finančního ředitelství, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2013, čj. 6 Ca 209/2009 - 28,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2013, čj. 6 Ca 209/2009 – 28, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 26. 5. 2009, čj. 190184/09/ 001961104568, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Stěžovateli **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2009, čj. 190184/09/001961104568, Finanční úřad pro Prahu 1 (dále též „správce daně“) zamítl žalobcovu žádost o prominutí příslušenství daně z převodu nemovitostí – penále ve výši 83645 Kč, vyměřeného platebním výměrem ze dne 3. 2. 2006, čj. 31587/06/001962/4568.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správce daně žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobě vyhověl a vrátil věc Generálnímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. Učinil tak z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Zabýval se však rovněž pasivní legitimací Generálního finančního ředitelství.

[3] Žalobce podal žalobu dne 30. 7. 2009. Žaloba směřovala proti Finančnímu úřadu pro Prahu 1, tedy proti správnímu orgánu, který ve věci rozhodoval na základě zmocnění provedeného vyhláškou Ministerstva financí č. 299/1993 Sb. Podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v rozhodném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) bylo k rozhodnutí o prominutí daně příslušné Ministerstvo financí, které bylo oprávněno zmocnit obecně závazným předpisem správce daně k realizaci tohoto oprávnění.

[4] Zákon o správě daní a poplatků byl s účinností od 1. 1. 2011 zrušen a nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem (dále jen „daňový řád“). Daňový řád rovněž obsahuje institut prominutí daně, i když v užším pojetí než zákon o správě daní a poplatků. Prominutí daně nebo jejího příslušenství podle § 259 a § 260 daňového řádu je v pravomoci ministra financí a je vydáváno plošně všem daňovým subjektům, kterých se týká důvod prominutí.

[5] Individuální žádosti jsou podle daňového řádu možné jen v případě, že tak stanoví zvláštní zákon. Tím je zákon č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí v rozhodném znění, který v § 25 zakládá pravomoc Generálního finančního ředitelství rozhodovat o prominutí daně z převodu nemovitostí a daně darovací v případech tam stanovených. Vzhledem k tomu, že existuje zvláštní předpis, ze kterého lze dovodit pravomoc Generálního finančního ředitelství rozhodovat o prominutí daně z převodu nemovitostí, je podle městského soudu Generální finanční ředitelství orgánem, na který přešla pravomoc rozhodovat o prominutí příslušenství daně z převodu nemovitostí. Za žalovaného proto v rozsudku označil Generální finanční ředitelství.

III.

[6] Generální finanční ředitelství (dále též „stěžovatel“) podalo proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasil s názorem, že na něj přešla pravomoc rozhodnout o prominutí příslušenství daně. Žalobce žádal o prominutí příslušenství daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků, nikoli podle § 25 zákona č. 357/1992 Sb. Soudem dovozovaná pravomoc s odkazem na toto ustanovení není na místě, neboť se jedná o zcela odlišný institut, než kterým bylo prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků.

[7] Prominutí daně podle § 25 zákona č. 357/1992 Sb. existovalo souběžně s institutem prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Správce daně promíjí daň podle uvedeného § 25 za podmínek tam předpokládaných. Naproti tomu prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků bylo založeno na správním uvážení a jeho účelem je náprava nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo, jako v daném případě, zmírnění následků tvrdosti zákona. O prominutí daně podle § 25 zákona č. 357/1992 Sb. rozhodovalo v rozhodném období finanční ředitelství, nikoli finanční úřady, a tato pravomoc přešla na Generální finanční ředitelství v souvislosti se zánikem finančních ředitelství od 1. 1. 2013. O tento případ však v souzené věci nešlo.

[8] Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, čj. 9 As 160/2012 – 19. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že příslušným k rozhodnutí

o prominutí daně k žádosti podle § 55a zákona o správě daní a poplatků je i po 1. 1. 2011 dle přechodných ustanovení daňového řádu Ministerstvo financí.

[9] Odlišnost projednávané věci od uvedeného případu spočívá pouze v tom, že ve věci sp. zn. 9 As 160/2012 byla dána přímá pravomoc Ministerstva financí, zatímco v projednávané věci to byl Finanční úřad pro Prahu 1, který měl pravomoc rozhodnout o žádosti o prominutí daně, a to na základě zmocnění provedeného vyhláškou č. 299/1993 Sb. Finanční úřad pro Prahu 1 byl s účinností od 1. 1. 2013 zrušen zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky v rozhodném znění (dále jen „zákon o finanční správě“), a jeho pravomoc přešla podle § 20 odst. 2 uvedeného zákona na Finanční úřad pro hlavní město Prahu. Z toho důvodu není v projednávané věci pasivně legitimován stěžovatel, ale Finanční úřad pro hlavní město Prahu.

IV.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel se totiž nejprve u městského soudu domáhal vydání opravného usnesení a formuloval podání jako návrh na opravu zjevné nesprávnosti napadeného rozsudku, spočívající v nesprávném označení žalovaného. Městský soud upozornil stěžovatele, že případné nesprávné označení žalovaného nelze změnit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s., neboť se nejedná o chybu v psaní či jinou zjevnou nesprávnost, tím spíše, že rozhodnutí obsahuje právní argumentaci o pasivní legitimaci. Městský soud se proto dotázal stěžovatele, zda podání zamýšlel jako kasační stížnost. Stěžovatel uvedl, že svým podáním sledoval nápravu rozsudku a pokud má městský soud za to, že nápravy rozsudku nelze dosáhnout jinak než cestou kasační stížnosti, ať považuje stěžovatelovo podání za kasační stížnost.

[12] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že nesprávné označení žalovaného v záhlaví rozsudku nemůže být zjevnou nesprávností či chybou v psaní, odstranitelnou opravným usnesením, pokud není způsobeno skutečně chybou např. při přepisu protokolu o ústním jednání, ale výsledkem právní argumentace. Žalovanému svědčí právní postavení účastníka řízení a s tím související práva a povinnosti. Žalovaný hájí v řízení u správního soudu věcnou správnost a zákonnost svého rozhodnutí. K tomu také v průběhu řízení využívá procesní práva. Případné pochybení při určení, kdo je ve věci žalovaným, se může promítnout i do výroku rozhodnutí. Žalovanému se totiž v případě zrušení rozhodnutí věc vrací k dalšímu řízení. Pokud soud jedná jako s žalovaným s někým, kdo jím ve skutečnosti není, je soudní řízení zatíženo vadou, která nepochybně bude mít za následek nezákonnost soudního rozhodnutí. Kasační námitka spočívající v tvrzeném nedostatku pasivní legitimace žalovaného je proto přípustná a lze ji podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[13] Procesní postup Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 83/2012 vyplýval ze specifické situace, která nastala v uvedeném řízení. Nejvyšší správní soud rozhodoval o dvou samostatných kasačních stížnostech (sp. zn. 9 Afs 83/2012 a 9 Afs 160/2012), které se týkaly téže věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 154/2009. Prvně uvedená kasační stížnost směřovala proti rozsudku ve věci samé, druhá kasační stížnost směřovala proti opravnému usnesení, kterým městský soud změnil označení žalovaného v rozsudku z Ministerstva financí na Generální finanční ředitelství.

[14] Rozsudek ve věci samé tedy původně uváděl na místě žalovaného Ministerstvo financí. Úvahu o nezbytnosti změny žalovaného městský soud vyjádřil až v opravném usnesení, a právě tuto úvahu stěžovatel napadl v kasační stížnosti proti opravnému usnesení. Nejvyšší správní soud

proto následně odmítl kasační stížnost směřující proti původnímu rozsudku ve věci samé, tím spíše, že kasační stížnost proti rozsudku ve věci samé neobsahovala žádné konkrétní důvody týkající se pasivní legitimace. Ty byly soustředěny právě do kasační stížnosti proti opravnému usnesení, a proto těžiště věcných důvodů o pasivní legitimaci leželo v rozhodnutí o kasační stížnosti proti opravnému usnesení. Taková situace nenastala v nyní projednávané věci. Proto i zvolené procesní řešení bylo odlišné.

[15] Nejvyšší správní soud poté posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Žalobce podal žádost o prominutí příslušenství daně z převodu nemovitosti dne 26. 10. 2006 podle tehdy platného a účinného § 55a zákona o správě daní a poplatků. V žádosti argumentoval tvrdostí zákona při vyměření penále za prodlení s úhradou neúměrně vysoké daně z převodu nemovitostí. Správce daně vyměřil žalobci daň z převodu nemovitostí ve výši 370215 Kč. Jejím základem byla cena zjištěná ve výši 7404300 Kč, ačkoli žalobce byl nucen nemovitost prodat za 796300 Kč na základě rozhodnutí soudu. Vyměřená daň tedy představovala 46,5% z ceny nemovitosti, což žalobce považoval za zcela nepřiměřené. Vyměřenou daň přesto zaplatil. Požadoval však prominutí penále za pozdní úhradu.

[18] Finanční úřad pro Prahu 1 tuto žádost zamítl dne 22. 11. 2006, aniž by své rozhodnutí odůvodnil. Městský soud v Praze zrušil toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 25. 2. 2009, čj. 10 Ca 38/2007 – 25, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Finanční úřad pro Prahu 1 následně vydal nové zamítavé rozhodnutí o žalobcově žádosti, které městský soud zrušil kasační stížností napadeným rozsudkem.

[19] Věcně příslušným k rozhodování o prominutí daně bylo Ministerstvo financí, a to podle § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Podle § 55a odst. 2 téhož zákona bylo ministerstvo oprávněno zmocnit k provádění tohoto oprávnění správce daně, a to obecně závazným právním předpisem. Tímto předpisem byla vyhláška Ministerstva financí č. 299/1993 Sb., kterou ministerstvo zmocnilo finanční úřady k rozhodování o promíjení daně nebo jejího příslušenství až do vyhláškou stanovené výše. Proto byl Finanční úřad pro Prahu 1 příslušným k rozhodnutí o žalobcově žádosti.

[20] Zákon o správě daní a poplatků byl zrušen a s účinností od 1. 1. 2011 nahrazen daňovým řádem, který nepřevzal dosavadní konstrukci individuálních žádostí o prominutí daně nebo příslušenství z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, resp. prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti. Městský soud zdůraznil, že podle koncepce zvolené daňovým řádem je prominutí daně či jejího příslušenství obecně v pravomoci ministra financí a rozhodnutí o prominutí daně či jejího příslušenství se vydává plošně vůči všem subjektům, kterých se týká důvod prominutí. Individuální žádosti o prominutí přicházejí v úvahu jen v případech, kdy to umožňuje zvláštní zákon. Poukázal na § 25 zákona č. 357/1992 Sb., který zakládá pravomoc Generálního finančního ředitelství rozhodovat o prominutí daně z převodu nemovitostí a daně darovací v případech tam stanovených. Městský soud z toho dovodil, že pravomoc rozhodnout o prominutí příslušenství daně v projednávané věci přešla na Generální finanční ředitelství.

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem městského soudu. Jak plyne z obsahu správního spisu, žalobce podal žádost o prominutí příslušenství daně podle § 55a zákona o správě

daní a poplatků, nikoli podle § 25 zákona č. 357/1992 Sb. Zmíněné instituty jsou svou povahou odlišné. Promíjení daně či příslušenství podle § 55a zákona o správě daní a poplatků bylo rozhodováním na základě absolutního správního uvážení, rozhodujícím správnímu orgánu nebyly stanoveny podmínky, při jejichž naplnění byl povinen žadateli vyhovět. Na prominutí daně nebyl právní nárok.

[22] Prominutí daně podle § 25 zákona č. 357/1992 Sb. je konstruováno jinak. Daňový subjekt má nárok na prominutí daně podle uvedeného ustanovení, pokud splní stanovené podmínky. Tyto podmínky vyplývají ze zcela konkrétních právních skutečností, v jejichž důsledku buď nedošlo ke zdaněnému převodu práva, nebo byl uskutečněný převod posléze zrušen. Jedná se například o odstoupení od smlouvy, vrácení daru pro vady či realizaci práva zpětné koupě.

[23] Oba uvedené instituty existovaly v právním řádu relativně dlouhou dobu vedle sebe, neboť dopadaly na zcela odlišné okruhy případů. Žádost o prominutí daně podanou na základě § 55a zákona o správě daní a poplatků proto nelze zaměňovat s žádostí o prominutí daně podle § 25 zákona č. 357/1992 Sb., a to ani poté, kdy byl zákon o správě daní a poplatků nahrazen daňovým řádem.

[24] I proto obsahují přechodná ustanovení daňového řádu speciální úpravu pro pokračování řízení o žádostech o prominutí daně podaných podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Podle § 264 odst. 6 daňového řádu se žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.

[25] Z uvedeného ustanovení plyne, že žádost o prominutí příslušenství daně podaná 26. 10. 2006 podle § 55a zákona o správě daní a poplatků měla být posouzena a rozhodnuta podle dosavadních právních předpisů. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 18. 12. 2012, čj. 9 As 160/2012 – 19, bez výslovně odlišné právní úpravy není žádného důvodu, aby byla příslušnost v řízeních pokračujících dle dosavadních právních předpisů odlišná od příslušnosti původní.

[26] Daňový řád zrušil s účinností k 1. 1. 2011 nejen zákon o správě daní a poplatků, ale též vyhlášku ministerstva financí č. 299/1993 Sb. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nedává § 264 odst. 6 daňového řádu žádný prostor pro jinou argumentaci, než že u neskončených věcí je dána rovněž sekundární příslušnost finančních úřadů dle vyhlášky č. 299/1993 Sb., neboť výslovně uvádí, že se neskončená řízení o prominutí daně dokončí podle „*dosavadních právních předpisů*“, nikoli tedy pouze podle zákona o správě daní a poplatků.

[27] S účinností od 1. 1. 2013 byl však zrušen zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, a nahrazen zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o finanční správě“). Podle zákona o finanční správě byla zrušena dosavadní struktura územních finančních orgánů a nahrazena soustavou orgánů finanční správy, kterým byla rovněž nově určena i jejich působnost. Finanční úřad pro Prahu 1 byl spolu s ostatními finančními úřady zrušen na základě § 19 odst. 1 uvedeného zákona. Působnost finančních úřadů zřízených podle zákona o finanční správě je podle § 8 odst. 2 uvedeného zákona vázána na územní působnost vyšších samosprávních celků, jejichž název je obsažen v názvu finančního úřadu. Působnost Finančního úřadu pro Prahu 1 tak přešla na Finanční úřad pro hlavní město Prahu. V souladu s § 69 s. ř. s. se žalovaným v projednávané věci stal Finanční úřad pro hlavní město Prahu jako správní orgán, na který přešla působnost správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

[28] V důsledku odlišného právního názoru o pasivní legitimaci stěžovatele považoval městský soud stěžovatele za účastníka řízení, ačkoli stěžovatel nebyl správním orgánem, který ve věci rozhodl v posledním stupni, ani na něj nepřešla působnost tohoto správního orgánu. Stěžovateli tak nesvědčila pasivní legitimace pro účast v řízení. Nejvyšší správní soud proto zrušil rozsudek městského soudu.

[29] Nejvyšší správní soud dále posoudil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatel tuto okolnost nenamítal v kasační stížnosti, neboť se soustředil na problematiku pasivní legitimace. Nejvyšší správní soud je oprávněn přihlížet z úřední povinnosti k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, a to i v případě, kdy je kasační stížnost podána žalovaným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, čj. 1 As 78/2012 – 35). V situaci, kdy je z předloženého správního spisu zjevné, že rozhodnutí správního orgánu musí být zrušeno pro nepřezkoumatelnost (neboť tato vada brání v soudním přezkumu žalobních námitek), a Nejvyšší správní soud by pouze vrátil věc k dalšímu řízení městskému soudu, vznikaly by státu další náklady v řízení o podané žalobě, případně i následně v řízení o další kasační stížnosti.

[30] Nejvyšší správní se zcela ztotožňuje s úvahami městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků je přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 6 A 69/2000 – 55). Soud přezkoumá rozhodnutí z hlediska dodržení procesního postupu a případného zneužití správního uvážení.

[31] Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné ve vztahu k žalobním námitkám, musí být řádně odůvodněno. Jen tak může správní soud zjistit, z jakých skutečností správní orgán vycházel, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým závěrům tak dospěl. Požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí zamezuje libovůli správního orgánu při rozhodování a zároveň vytváří předpoklady k tomu, aby v obdobných případech bylo rozhodováno obdobně. Rovněž umožňuje správnímu orgánu vyvrátit případné neoprávněně vznesené námitky.

[32] Žalovaný finanční úřad byl vázán povinností řádně odůvodnit své rozhodnutí již rozsudkem Městského soudu ze dne 25. 2. 2009, čj. 10 Ca 38/2007 – 25. Tímto rozsudkem městský soud zrušil předchozí rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 22. 11. 2006, čj. 327150/06/001962/4568, kterým správce daně zamítl žalobcovu žádost o prominutí příslušenství daně z převodu nemovitostí, neboť uvedené rozhodnutí neobsahovalo žádné odůvodnění.

[33] Finanční úřad pro Prahu 1 se však právním názorem městského soudu neřídil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 26. 5. 2009, které je předmětem projednávané věci, pouze zrekapituloval průběh daňového řízení. Není z něj zřejmé, proč správce daně posoudil žalobcovu žádost jako nedůvodnou, a to i s ohledem na konkrétní důvody uplatněné v žádosti. Za této situace nelze přezkoumat, zda byly žalobní námitky oprávněné. Správce daně nemohl zhojit nedostatky svého rozhodnutí ani důvody obsaženými ve vyjádření k žalobě.

[34] Nejvyšší správní soud proto zrušil vedle rozsudku městského soudu též žalobou napadené rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.), a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil k dalšímu řízení Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu, na který z výše uvedených důvodů přešla působnost původně žalovaného správce daně.

[35] Zbývá poznamenat, že zrušením žalobou napadeného rozhodnutí nebyla zkrácena procesní práva Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Ze spisu městského soudu plyne, že Finanční úřad pro Prahu 1 byl řádně poučen o procesních právech, včetně práva trvat na ústním projednání věci. Rovněž podal vyjádření k podané žalobě. Právní názor městského soudu, který neobstál, se projevil pouze v písemném vyhotovení rozsudku ve věci samé. Proto nelze uvažovat o případném zkrácení procesních práv Finančního úřadu pro hlavní město Prahu jenom proto, že došlo rovněž ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[36] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 - 98).

[37] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce byl v celém řízení úspěšný, neboť dosáhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2000 Kč. Žalovaný neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovateli soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. dubna 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu